

David Levithan și Jennifer Niven

Ia-mă cu tine când pleci

Traducere din limba engleză de
Mihaela Apetrei

Subiect: Tu. Dispariția.
De la: e89898989@ymail.com
Către: b98989898@ymail.com
Data: luni, 25 martie, 12:12 EST¹

Dragă Bea,

Nu sunt supărat pe tine. Nu te învinovățesc. Dar cred că-mi datorezi o explicație.

Știu că ai plecat de tot. Știm cu toții că ai plecat de tot. Cred că toți am înțeles asta, din clipa în care mama a intrat la tine în cameră și a găsit-o așa cum ai lăsat-o. Și ce *ia mai duceți-vă dracului* impecabil pentru ea și Darren — patul făcut perfect. De parcă nu s-ar fi dormit niciodată în el. De parcă n-ai fi fost niciodată acolo. De câte ori au urlat la tine să-ți faci patul? De câte ori ai refuzat? (Pont: răspunsul la ambele întrebări este același.) Iar acum: ai lăsat totul neted și gol.

Niciun bilet. Niciun cuvânt.

Știu asta. Am căutat.

Nu eu ți-am găsit camera în felul ăla. Eu stăteam la masă, în bucătărie, încercând să-mi mănânc cerealele

¹ Prescurtare pentru *Eastern Standard Time*: ora de pe coasta estică a Statelor Unite și Canadei. (N.t.)

într-un fel care să nu-l enerveze pe Darren. Și brusc am auzit-o pe mama urlând, strigându-te. Iar și iar, la început furioasă, apoi cumva altfel — poate zece la sută speriată. (Am maximizat alea zece procente.) Recunosc, nu m-am gândit prea mult la asta, din moment ce nicio dimineață nu era completă fără o ceartă a voastră. Nici Darren nu și-a ridicat privirea din pâinea prăjită pe care o avea în față. Dar apoi mama a năvălit în bucătărie și s-a repezit direct la mine — *Unde e soră-ta? Spune-mi imediat unde e.*

Dacă aș fi fost tu, aș fi răspuns ceva de genul: „De unde mama dracului să știi eu?” sau „Nu-i un pic cam devreme pentru rahatul ăsta, mamă?” Dar se știe clar că eu nu sunt tu, așa că am zis instant ceva de genul: „Nu știi, nu știi, nu știi — ce se întâmplăăăă?” Și păream cu atât mai vinovat cu cât mă străduiam mai tare să arăt inocent. Apoi mama s-a întors spre Darren gen „A plecat”, iar el i-a răspuns gen „Cum dracu’ să plece?”

În loc de răspuns, am făcut o excursie cu familia la tine în cameră. Atunci am văzut patul făcut și mi-am zis *Oh, uau. Chiar s-a cărat.*

N-aveam de gând să zic mai mult de-atât, dar m-au văzut uitându-mă în jur și Darren a sărit imediat la mine, întrebându-mă ce lipsește. Am menționat că rucsacul tău nu se zărea nicăieri, iar cărțile erau toate stivuite lângă coșul de gunoi. (Tare faza.) De asemenea, cel mai mare șoc a fost să constatăm că ți-ai abandonat telefonul pe comodă. Probabil ca să nu-l putem folosi pentru a-ți lua urma.

Mama și Darren s-au purtat de parcă îți trebuiau cine știe ce informații secrete ca să constați una ca asta, așa că și-au reluat interogatoriul. Dar n-am cedat. Sau, stai așa — presupun că *am cedat, de fapt.* Însă au văzut destul

de repede că în spatele cedării mele nu era nimic. Mă lăsaseși și pe mine la fel de pustiit ca această cameră.

Poate că s-ar fi ținut în continuare de capul meu — altceva nici n-aveau ce face sau cel puțin nu le-a trecut prin cap să facă altceva —, dar în momentul acela am tresărit cu toții la auzul unui claxon de afară. Și recunosc, chiar dacă nu m-a surprins cu totul să văd că ai fugit, m-a surprins ca dracu' să-l văd pe Joe în fața casei noastre, venind să te ia. Fiindcă asta însemna că l-ai părăsit și pe el.

Probabil că nici nu mai e nevoie să descriu nebunia ce a urmat. Darren l-a tras din mașină pe bietul Joe și l-a târât până în bucătărie. L-a trântit pe un scaun și i-a pus o mie de întrebări. Și cum stătea Joe acolo, și-a dat și el seama că i s-a evaporat iubita. Tu ești viața lui, Bea. Doar știi asta. Și, dintre toți oamenii de pe lumea asta, a trebuit să fie Darren ăla care i-a spus că viața lui a șters-o de acasă. Pa și pusi!

Și chiar dacă Darren urla la Joe să se uite numai la el, Joe se uita în continuare spre mine, implorându-mă din privire să-i spun că nu era adevărat, că aveam un mesaj secret de la tine, poate coordonatele unui loc de întâlnire unde așteptai tu.

Tot ce-am putut face a fost să scutur din cap.

În cele din urmă mama și tata au părut convinși de faptul că Joe n-avea habar ce se petrece. Și știi ceva? Faptul că și el era în întuneric i-a enervat și mai tare. Ca și cum ar fi fost revoltați de cât de nedreaptă erai cu el, ca și cum ar fi fost dintotdeauna cei mai mari fani ai lui Joe din toată lumea asta. Și, ca să fim cinstiți, probabil că pe el îl plac mai mult decât pe tine sau pe mine. Nu că asta ar fi vreo mare realizare.

Mama chiar i-a spus lui Joe: „Acum vezi și tu cât de mincinoasă poate să fie“, de parcă ei doi ar fi fost în aceeași tabără, de parcă i-ar fi dat vreun sfat matern. Să mor dacă am priceput. Dar, firește, din momentul în care mama a început să se vadă cu Darren, am renunțat s-o mai înțeleg. Și să-l înțeleg pe Darren e mult prea ușor și nu prea folosește la nimic. Când lucrurile nu merg așa cum ar vrea el, urlă. Așa cum bine știi.

Am amintit politicos că se făcuse ora să merg la școală, așa că trebuia să fug sus să-mi iau lucrurile. M-am simțit prost să-l las pe Joe singur cu mama și cu Darren, dar nu părea să existe nicio altă cale.

În clipa în care am ajuns la mine în cameră, am știut imediat unde să caut. Presupun că ai crezut c-o să-mi ia mai mult, dar nu, nu mi-a luat. Sigur știi ce am găsit. Și ce n-am găsit.

Uite, nu te învinuiesc că ai luat banii. Nu sunt deloc surprins că i-ai luat. De fapt, o să-ți mărturisesc că mai am și alte ascunzișuri. Știai de cel despre care îți spuseseam, dar n-am pus niciodată acolo decât suma pe care era OK s-o furi. (N-o să zic s-o *împrumuți*, cu toate că sunt sigur că așa vrei să gândești în legătură cu gestul tău. Nu mă aștept să-mi restitui ceva.)

Marea întrebare pe care mi-am pus-o, ridicând tăvița cu cartonașe de baseball, nu a fost dacă ți-ai jefuit sau nu fratele mai mic, ci dacă mi-ai lăsat ceva la schimb.

Și mi-ai lăsat. Această adresă de e-mail.

Recunosc, nici măcar n-am știut că există ceva precum „ymail“. O să mă asigur că nimeni altcineva nu va afla despre această adresă și (după cum vezi) mi-am făcut la rândul meu un cont cu o adresă doar pentru tine. Înțeleg regulile la care ne angajăm aici. Dacă ai fi plecat

fără să-mi lași vreo modalitate în care să te contactez, nu te-aș fi iertat niciodată. Niciodată. Dar așa este OK, cred. Cât timp o să-mi spui ce s-a întâmplat.

Mama și Darren erau prea ocupați să-l chestioneze pe Joe ca să mă mai vadă și pe mine strecurându-mă înapoi în bucătărie. Spre lauda lui, Joe le-a pus și el întrebări lor — chemaseră poliția? Încercaseră să ia legătura cu Sloane? Lipsea vreuna dintre mașini?

La acea ultimă întrebare, Darren a zbughit-o din încăperea cu o privire care demonstra clar că-l consideră vinovat pe Joe, personal, în cazul în care lipsea vreuna dintre mașini. În timp ce el verifica, mama a spus că nu, n-avea să sune nimeni la poliție. Beatrix nu era *răpită*. Nu era *în pericol*. Sau, dacă era în pericol, era numai vina ei, fir-ar să fie.

— Trebuie să plecăm la școală, am repetat.

Dar nu ni s-a dat voie până când nu s-a întors Darren, care a spus că mașinile erau în siguranță, în garaj. Nu le-am mai zis că ambele seturi de chei se aflau pe blatul de la bucătărie, ceea ce l-ar fi scutit de un drum.

Joe și cu mine eram liberi să plecăm. Ne-am îndreptat în tăcere spre mașină. Încă ne temeam că mama și Darren ar putea să ne audă. Abia când am fost în siguranță, în mașină, Joe m-a întrebat, în timp ce-mi prindeam centura de siguranță:

— Chiar a fugit?

Și a trebuit să-i spun că da, e clar că așa arată lucrurile.

Atunci am fost furios pe tine. Pentru că Joe tremura. Nu voia să-l văd plângând. Nu voia să fie genul ăla de băiat și asta chiar la el în mașină. Dar iată-ne acolo, eu stând în locul ce fusese mereu al tău. A fost ca și când m-ai fi trimis să te despart de el și nu mai conta că mă

lăsaseși baltă și pe mine. Fiindcă pe Joe ar fi trebuit să-l iei cu tine și n-ai făcut-o. E limpede că nici măcar nu l-ai întrebat. Nu îmi dau seama ce-a făcut ca să merite asta.

Nu i-am spus nimic despre adresa de e-mail. Nici măcar atunci când m-a întrebat dacă știu cum să dau de tine. Sângele apă nu se face. Totodată, e posibil să lase pete mai dureroase.

Ne-am agățat de speranța că Sloane ar putea ști ceva, că poate i-ai lăsat niște instrucțiuni. Poate că te duseși la ea acasă, așteptând ca noi să te căutăm acolo. Împreună cu Joe, am încercat s-o sunăm și să-i dăm mesaje, dar nu ne-a răspuns. În ceea ce mă privește, aproape că înțeleg — n-ar fi fost exclus ca mama și Darren să se folosească de telefonul meu ca să-ți ia urma. Dar apelurile lui Joe? Habar n-am de ce nu i-a răspuns nici lui.

Am încercat să-l liniștesc pe Joe spunându-i că ai mai fugit și altă dată, că în cuvintele tale asta însemna „să iei o pauză”, fără să mergi vreodată, de fapt, atât de departe. Ca atunci când ți-ai luat o cameră într-un hotel din Columbus și ai spart reuniunea criminaliștilor, până când unul dintre consilierii juridici s-a plâns că-i distragi echipa.

Am crezut că veștile astea îl vor face pe Joe să se simtă mai bine, dar până atunci nu mai auzise niciuna dintre aceste povești, iar treaba asta l-a făcut să se simtă și mai nașpa. Am menționat accidental cât de puțin te cunoștea. Ciudat lucru, pentru că eu am crezut că te știe mult mai bine decât mine, având în vedere cât timp ați petrecut împreună în ultimii doi ani.

Este posibil să nu fi fost prea convingător când i-am spus că te întorci întotdeauna. Fiindcă dățile trecute nu semănau cu data asta. Nu știu cum s-o explic. Am văzut patul și am știut că dusă ești pentru totdeauna. Faptul

că ai curățat de bani ascunzișul a confirmat această ipoteză. N-ai fi făcut-o dacă n-ai fi fost cu adevărat nevoită, nu-i așa?

Joe și cu mine am mers la școală și am fost convins că noi doi știam ce nu mai știa nimeni altcineva — cel puțin, nu încă. Treceau cu toții pe lângă noi crezând că ești încă aici, că faci parte încă dintre elevii acestei școli. *Da*, mi te imaginez zicând: *de parcă mă și băgau ei mult în seamă când eram acolo*. Dar unii o făceau. Joe a spus că o s-o caute pe Sloane și eu am zis că voi face la fel, chiar dacă din punctul de vedere al unui boboc ca mine era mai greu să dai de urma unuia de clasa a douăsprezecea. Sunt sigur că un detectiv m-ar întreba: „Ei bine, ce-ar fi s-o cauți pe *Bea* când ajungi la școală?” Dar niciunul dintre noi nu credea cu adevărat că ai fi aici. Dintre toate locurile de pe lumea asta, acesta este ultimul în care ai căuta să evadezi.

Terrence mă aștepta la vestiare, ca de obicei. Iar eu l-am sărutat în semn de salut, ca de obicei. M-a întrebat ce fac... ca de obicei. Și mi-am zis: *Așa începe. Dacă mai spun cuiva, acesta va fi momentul când va începe o nouă realitate*. Am vrut să-l mint. Dar, în același timp, dacă am învățat ceva în familia noastră, e că minciuna se întoarce să te bântuie și că oamenii sunt mai iertători dacă le spui adevărul de la început decât dacă află mai târziu că i-ai mințit tot timpul. Văzând ce i-ai făcut lui Joe, am evitat să-i fac și eu ceva similar lui Terrence. Așa că i-am spus versiunea scurtă. Am făcut-o să sune mai puțin radicală decât este, probabil. Dar măcar nu m-am prefăcut că nu există.

Totodată, nu i-am spus despre ascunzătoare sau despre banii lipsă, sau despre această adresă de e-mail. Am promis că nu voi spune nimănui despre lucrurile astea.

Terrence era îngrijorat — m-a întrebat dacă sunt bine, m-a întrebat dacă putea face ceva. I-am spus că eram deschis la sugestii și că mă încercam o mulțime de emoții diferite în același timp, tristețe, confuzie, o ciudată eliberare și o neliniște profundă.

Fiindcă este atât de drăguț, Terrence a pretins că înțelege. Are și el niște probleme cu familia lui, în genul ei-nu-întrebă-el-nu-le-spune că e gay, dar nu l-am lăsat niciodată să vadă cu adevărat în ce hal de distrusă e familia noastră.

Ne-am sărutat de rămas-bun, ca de obicei. M-am dus la orele mele de dimineață. În onoarea ta, nu am fost deloc atent.

(Știi că nu e drept. Știi că îți pasă de anumite lucruri.)

Acum sunt în pauza de prânz și m-am așezat la unul dintre computerele din bibliotecă, asigurându-mă că doamna Goldsmith nu se uită peste umărul meu, ca să vadă ce scriu. Sloane încă nu e de găsit, cu toate că Joe a vorbit cu niște persoane care au văzut-o azi la școală, așa că știm că nu-i pe undeva, cu tine. Cred că Joe e dezamăgit rău de asta, dar mie treaba cu solitudinea mi se pare că are sens.

Bietul Joe. Biata Sloane. Bietul de mine.

Îți dai seama cât de greu trebuie să ne fie, nu? Îți dai seama cu ce m-ai lăsat? Și, deși probabil mă bucur că mi-ai oferit darul unei negări plauzibile („Serios, Darren, habar n-am!“), ar fi fost bun și un timp de pregătire.

Și un rămas-bun. Mi-ar fi plăcut să-ți iei rămas-bun.

Dar, deocamdată, o să mă mulțumesc să-mi spui unde ești. Dacă ai suficientă încredere în mine cât să-mi dai adresa asta de e-mail, trebuie să ai suficientă încredere și să-mi spui unde ești și dacă ești bine. Dacă nu

prima parte, măcar a doua. Ție ți-e chiar ușor — îți poți imagina unde sunt. Îți poți imagina exact ce fac. Știi la care computer sunt — același la care m-ai găsit tot anul, când biblioteca este pe cale să se închidă și e momentul să cauți un alt loc care să mă ajute să evit casa. Știi cum o să sune când mă întorc acasă, iar mama și Darren o să urle și mai tare la mine. Știi — trebuie să știi — expresia dezamăgită și distrusă care va rămâne multă vreme pe chipul lui Joe. Știi că ești atentă. Știi chestii pe care eu nu le știu. Și, de asemenea, știi chestii pe care le știu și eu. Concentrează-te un minut pe acestea.

Sper că nu e vorba despre ceva ce am făcut eu. Nu vreau să fiu motivul pentru care ai ales ziua de azi — motivul pentru care n-ai mai putut aștepta două luni, până terminai liceul. Nu cred că eu sunt motivul acela, dar pur și simplu trebuie să o zici aici.

Pauza de prânz aproape că s-a terminat. O să apăs pe „trimite”. O să fiu foarte atent să-mi acopăr urmele, să mă asigur că n-o să găsească nimeni aceste mesaje. Așa că îmi poți scrie și tu.

Serios, Bea. Răspunde-mi. O să-mi fie foarte greu să fac față dispariției tale fără tine alături.

Știu că tu n-ai avut niciodată nevoie de mine, Bea. Dar, futu-i — eu chiar am nevoie de tine.

Răspunde. La. Mesaj.

Ezra

Subiect: Eu.

De la: Bea <b98989898@ymail.com>

Către: Ezra <e89898989@ymail.com>

Data: marți, 26 martie, 02:32 CST²

Dragă Ez,

Încă respir, dacă asta înțelegi prin OK. Și nu, nu-ți pot spune unde m-am dus sau de ce.

Ceea ce-ți pot spune este că da, am plecat pentru totdeauna.

Adio, Hidden Valley Circle. Adio, Indiana.

Este surprinzător de ușor. Când am știut că voi pleca, am căutat pe net „cum să fugi de-acasă” și am obținut absolut toate informațiile de care aveam nevoie.

1. Fugi doar dacă ești absolut sigur că asta vrei să faci. (Bifat.)
2. Fă-ți un plan. (Bifat.)
3. Să iei un prieten cu tine poate fi benefic sau dăunător. (Evident, eu am mers pe varianta „dăunător“.)

² Abreviere pentru *Central Standard Time*: ora din zonele centrale ale Canadei, Statelor Unite, Mexicului, Americii Centrale și ale unei părți din Pacificul de Est. (N.t.)

4. Ia-ți bagaje puține. (Bifat.)
5. E bine să trăiești într-un loc unde poți gestiona situația. (Ei te sfătuiesc mai ales să nu locuiești într-o pădure, pentru că „natura e crudă“. Evident, cine a scris chestia asta nu a locuit niciodată împreună cu mama și cu Darren.)
6. Pleacă de acasă într-un moment în care nu poți fi văzut sau observat. (Bifat.)
7. Nu lua cu tine telefonul mobil sau orice alt dispozitiv care ar putea fi folosit ca să fii localizat. (Bifat.)
8. Creează-ți o identitate falsă. (Bifat.)
9. Nu lăsa nicio dovadă în urmă. (Bifat.)
10. Înainte de evadare, comportă-te normal. (Bifat.)
11. Taie toate legăturile și nu privi înapoi. (Bifat. Oarecum.)

În aceeași notă, asta e chestia despre Beatrix Ahern: toată lumea se aștepta la asta din partea ei. Desigur, vor fi supărați o vreme, dar lasă-i câteva luni și o să-i vezi pe toți zicând: „Ce credeai c-o să se întâmple? Fata aia era fără speranță“. O să vezi. Aproape că-mi doresc să fiu acolo ca să văd și eu.

Îmi pare rău pentru bani. Și îmi pare rău că am plecat fără să-mi iau rămas-bun. N-am avut deloc intenția ca asta să sune ca un „du-te dracului“ la adresa ta. Dintre toți oamenii din viața mea, tu ești ultima persoană căreia i-aș face așa ceva. De aceea am și încălcat regulile și am creat adresa asta de e-mail. Dacă n-ai fi fost tu, n-aș mai fi privit niciodată înapoi.

Ce îți mai pot spune:

N-am plecat din motivele la care te gândești.

Nu sunt surprinsă că Sloane evită apelurile de la Joe. Poate să-ți pară rău pentru Joe, dar nu exagera. Ai încredere în mine la treaba asta.

Dacă traiul alături de mama și Darren devine mult prea dificil, du-te să stai cu Terrence. Promite-mi.

Nu te mai simți vinovat. Cu cât treci mai ușor peste moment, cu atât mai bine.

Și nu te mai gândești la mine ca la Beatrix. „Beatrix“ este fosta mea viață. O nouă viață, un nou nume sau cel puțin unul pe care am decis să-l împrumut pentru o vreme. Apropo, nu-ți spun asta ca să încerci să-mi iei urma. Ești frățiorul meu și te iubesc, dar o să fiu mereu cu un pas înaintea ta.

Te iubesc,
Eu

P.S. Folosește de fiecare dată un browser privat. NU PERMITE NICIODATĂ completarea automată a parolei. Chiar dacă ești pe telefonul tău.